

че е безполезно да настоява. Преди определеното време, никога Елисавета нямаше да позволи да се пали огън в килията ѝ. Тя взе между ръцете си малката, заледана ръка, помъчи се да я сгрее с дъха си.

Ръката бе необикновено тежка. Изентруд я пусна и тя падна неподвижно връз постелята.

Вярната прислужница дигна очи към монахините. Те бяха свели чела, шъпнейки молитви. Старшата от тях полека се изправи, прекръсти се и приближи до Елисавета. Другите коленичиха около ложето. Една лека ръка склопи угасналите зеници.

Вихрите стенеха и плачеха навън, обсипвайки прозорците с едри капки дъжди. Изентруд падна пред мъртвата си господарка, скри лице в постелката, за да заглуши скръбния си стон.

Лицето на светицата бе станало ясно и лъчезарно, сякаш осеяно от невидим светлик.

12.

През цялата 1234 година между Търнов и Никея непрестанно пътуваха претеници. От патриарха до новия търновски архиепископ Йоаким, от Асена до Ватаци, от Асена до патриарха...

Успехът на преговорите зависеше от успеха на войната между Никея и Венеция. Когато Ватаци имаше успехи, отстъпките, които Герман правеше на българската църква намаляваха. Когато Никейците губеха, тогава патриархът ставаше по-отстъпчив.

Преговорите се въртяха около три въпроса.

Първият бе да се сключи договор за съюз и братска общност между действията на Никея и България против латините. След което да се проведе бран за подялбата на латинската империя.

Вторият се касаеше за скрепването на този съюз с брачен договор между малолетната дъщеря на царя — Елена и младият син наследник на Ватаци — умният и даровит Теодор.